

„Tudta, mi lakik az emberben”

Jézus kiutasította a kufárokat a templomból. Meglepő módon a kárvallottak a templomórség beavatkozása helyett csodajelket követeltek Jézustól, mire Jézus olyan választ adott, amely magyarázatra szorul. Az apostolok sem értették, de Jézus feltámadása után visszaemlékeztek: a feltámadt test és a templom hasonlósága jutott eszükbe. Igen, amint a templom Isten háza, úgy az emberi test Isten lélekének hajléka. A rendeltetésellenes használat rongálja a testet, de a templomot is, amelyet Isten dicsőségére emeltek. Amit nem a céljának megfelelően használunk, az megcsúfolja a célt, amire alkották.

Az emberi test is vágyik arra, ami szemben áll létének valódi okával. A test vágyik arra, hogy folyamatosan töltekezzen, egyre több mindent vonzzon magához az anyagi világból – táplálékot, vagyont, tárgyakat, élvezeteket és hatalmat –, de a krisztusi tanítás szerint az nem az eredeti cél, a test nem azért adatott az embernek. Testünket, akár csak a templomot, nem szabad arra használnunk, amire nem való. A templom az isteni tanítás, az áhítat, a közösség és az ima helye. Testünk segítség a léleknek, hogy megismerje az anyagban létezés szépségét és felelősségét, hogy szabad akarattal dönthessen a testben élő lélek.

Az oxigén neve a nyelvújításban éleny, vagyis az életet teszi lehetővé. Lelkünk úgy sóvárog az Isten lelkére, amely hívja és egyesülni szeretne vele, ahogyan testünk az életét lehetővé tevő oxigénre. Ha elzárjuk magunkat az oxigéntől, megfulladunk, ha eltorlaszoljuk a tudatunkat, szívünket az Isten Lelkétől, akkor elzárjuk magunktól, attól ami üdvösségre vezet minket. Aki csodákat és világi javakat remél Istentől, az csak testi létfeltételeinek bőségére áhítozik. Jézus tudta, hogy sokan világi célokért fordulnak felé. Ha ismerte is őket, mégis tett csodákat, hogy higgyenek, de maga mondta, hogy azért hisznek, mert látnak, de boldogok, akik nem látnak, mégis hisznek.

Uram, Lelked vonzza a lelkemet. Add, hogy felismerjem, hogy veled egységben teljes az életem! A földi körülmények és helyzetek segíthetnek vagy gátolhatnak a hozzád sietésben, ezért adj igazlító szemet a lelkemnek, hogy felismerjem azt, ami valóban hozzád vezet. Add, hogy minden nap kevessebbel érjem be, és utam végén üres szákkal, de csordultig teli lélekkel várhassam a találkozást veled. Ebben reménykedem, és hiszem, hogy segíteni fogsz, hiszen tudod, hogy mi lakik az emberben.

Benyhe István, Budapest